

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. T.**, zast. Mgr. Lucií Brusovou, advokátkou, se sídlem Masná 8, Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Katastrální úřad pro Zlínský kraj, Katastrální pracoviště Holešov**, se sídlem Nám. Dr. E. Beneše 49, Holešov, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 12. 2009, č. j. 29 Ca 133/2009 – 61,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Sdělením žalovaného ze dne 18. 5. 2009, č. j. Z-2687/2009-740, byla žalobci vrácena žádost o opravu podlomení (koncovky čísla za lomítkem) jeho rodného čísla v katastru nemovitostí z důvodu, že taková oprava je nezapsatelná. Žalovaný vysvětlil, že podlomení (tj. koncové trojčíslí) rodného čísla, uvedené na rodném listě žalobce, je v Centrálním registru obyvatel již obsazeno, tedy totožné rodné číslo má již jiný muž narozený téhož dne. Jakákoliv změna či oprava rodného čísla v Centrálním registru obyvatel je z důvodu vyloučení duplicity rodných čísel nemožná. Odkázal proto žalobce na jednání přímo s Ministerstvem vnitra jako příslušným orgánem státní správy.

Proti postupu žalovaného se žalobce bránil žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ze dne 29. 6. 2009, kterou požadoval, aby soud žalovanému přikázal obnovit stav před zásahem do práv žalobce a vrátit údaj rodného čísla žalobce ve tvaru X v původní stav. Žalobce nejprve obsáhle rekapituloval výchozí

stav. Uvedl, že se narodil dne X ve Zlatých Horách, okres Bruntál (nyní okres Jeseník). Dne 2. 12. 1967 bylo na zadní stranu jeho rodného listu vyznačeno rodné číslo ve tvaru X. Toto rodné číslo nerušeně používal po dobu téměř 36 let, bylo mimo jiné uvedeno na veškerých osobních i úředních dokladech, což žalobce doložil kopiemi řady těchto dokladů. Poprvé v srpnu 1993 při vystavení nového občanského průkazu se objevily jisté nesrovnalosti, nakonec mu však byl dne 8. 9. 1993 vystaven občanský průkaz s koncovkou rodného čísla /229. V roce 2001 mu byl ze strany České správy sociálního zabezpečení doručen výměr částečného invalidního důchodu, na němž byla uvedena jiná koncovka rodného čísla, a to /225. Následně mu byl ze strany České správy sociálního zabezpečení vystaven Doklad o přidělení rodného čísla ze dne 26. 8. 2002 a doručeno sdělení z téhož dne, zn. 4700/451, s vysvětlením, že na rodném listě žalobce byla v roce 1967 v důsledku chyby při přepisování vyznačena nesprávná koncovka /229, když ovšem správná koncovka měla být /225. Totožné zdůvodnění bylo žalobci poskytnuto ve sdělení Ministerstva vnitra ze dne 21. 1. 2009, č. j. MV-94350-2/SC-2008, jakož i dříve ve sdělení ze dne 4. 2. 2008, č. j. MV-10213-2/SC-2008, v nichž bylo zdůrazněno, že rodné číslo žalobce bylo vždy vedeno s koncovkou /225, což potvrdilo rovněž prošetření archivních záznamů (ve spise je založen soupisový lístek Okresního národního výboru Bruntál z roku 1967, v němž je vyznačeno rodné číslo s koncovkou /225). Rovněž do informačního systému evidence obyvatel (dále též „ISEO“) bylo zapsáno rodné číslo s koncovkou /225.

Ve vazbě na nyní probíhající řízení žalobce uvedl, že dne 29. 4. 2009 mu byl vyhotoven výpis z katastru nemovitostí, týkající se jeho nemovitostí, nacházejících se v obci Bystřice pod Hostýnem, katastrální území Bílavsko, zapsaných na listu vlastnictví 223, v němž bylo uvedeno rodné číslo (podle žalobce) v nesprávném tvaru X (ačkoli dříve bylo v katastru nemovitostí vedeno s koncovkou /229). Žalobce se proto dne 4. 5. 2009 dostavil k žalovanému, kde podal žádost o uvedení údaje o jeho rodném čísle v katastru nemovitostí do řádného stavu, tedy zpět na koncovku /229. Na tuto žádost bylo žalovaným reagováno shora uvedeným sdělením ze dne 18. 5. 2009. Žalobce napadal tvrzení žalovaného, že přepis koncovky rodného čísla je vyloučen z důvodu propojení s ISEO. Podmínkou tohoto propojení totiž podle žalobce je, že veškeré údaje vedené v ISEO jsou pravdivé a vedené v souladu se zákonem. Není podle žalobce možné pouze formální přepisování údajů bez vydání náležitého úředního rozhodnutí o opravě či změně rodného čísla tak, aby na sebe údaje úředně navazovaly. Je nepřípustné, aby byl žalobce v registru státu najednou veden pod jiným tvarem svého rodného čísla bez řádného úředního rozhodnutí. To vede mimo porušení zákona též ke značnému narušení právní jistoty.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 11. 12. 2009, č. j. 29 Ca 133/2009 – 61, žalobu odmítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalobci bude po právní moci rozhodnutí vrácen z účtu krajského soudu zaplacený soudní poplatek ve výši 1000 Kč. V odůvodnění krajský soud vyložil, že ke změně koncovky rodného čísla žalobce v katastru nemovitostí došlo dne 4. 12. 2007 v souvislosti s migrací dat do nového informačního systému katastru nemovitostí, přičemž údaj v katastru nemovitostí je v souladu s údaji v ISEO. Konstatoval, že žalobce se proti pro něj nepříznivému sdělení žalovaného nijak nebránil a bez dalšího podal projednávanou žalobu. Nevyčerpal opravné prostředky v rámci veřejné správy, např. ve formě přezkumného řízení ve smyslu § 94 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „správní řád“), nebo stížnosti proti postupu správního orgánu ve smyslu § 175 správního řádu. Nenaplnil tak podmínky přípustnosti žaloby podle § 85 s. ř. s., podle něhož *žaloba je nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky nebo domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný*, ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřípustný.* Nezbylo proto než žalobu odmítnout jako nepřípustnou. Krajský soud přitom poukázal na skutečnost, že usnesením ze dne 17. 9. 2009, č. j. 29 Ca 133/2009 – 48, vyzval žalobce k doložení, zda se ochrany nemohl domáhat jinými právními prostředky, popř. že tyto právní prostředky vyčerpal.

Krajský soud toliko jako *obiter dictum* uvedl, že ani vyčerpání opravných prostředků pravděpodobně nepovede k požadované opravě údajů žalobce v katastru nemovitostí. Agenda rodných čísel totiž spadá do pravomoci Ministerstva vnitra, nikoliv orgánů spravujících katastr nemovitostí. Doporučil proto žalobci postup podle § 17b zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o evidenci obyvatel“), tedy podání žádosti na ověření správnosti rodného čísla, když v dosavadním řízení vyšly najevo nesrovnalosti v používání rodného čísla žalobce v průběhu času různými orgány veřejné moci.

Proti usnesení Krajského soudu v Brně se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 27. 1. 2010, podanou z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Zdůraznil, že opravné postupy uváděné krajským soudem se naprosto nevztahují na jeho případ a krajský soud se podle jeho názoru pouze snažil najít cestu k odmítnutí žaloby, a tím se vyhnout jejímu věcnému projednání. Uvedl, že jeho případ nespadá pod aplikaci § 8 odst. 5 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů. V jeho případě nepřipadala v úvahu ani aplikace § 17, § 17b či § 17c zákona o evidenci obyvatel, neboť se jedná o případy přidělení nového rodného čísla, mimo to sám stěžovatel nemá o přiděleném rodném čísle jakýchkoliv pochybností. Rovněž využití institutu přezkumného řízení podle § 94 správního řádu bylo podle stěžovatele vyloučeno, když samotné sdělení žalovaného ze dne 18. 5. 2009 není v rozporu s právními předpisy. Nezákonnou je však samotná změna rodného čísla, přičemž stěžovatel zdůraznil, že o tom, že rodné číslo bylo v evidenci žalovaného změněno, neexistuje žádné rozhodnutí, došlo toliko k jeho svévolnému přepisu. Totéž platí o stížnosti proti postupu správního orgánu ve smyslu § 175 správního řádu, když toto ustanovení míří podle stěžovatele na jiné situace než jaká nastala v předmětné věci. Poukazoval na závaznost dat Českého statistického úřadu ve smyslu ustanovení § 23 odst. 4 zákona č. 21/1971 Sb., o jednotné soustavě sociálně ekonomických informací, ve znění účinném do 14. 6. 1995, podle něhož *pro statistické a evidenční účely určuje obyvatelům Československé socialistické republiky – s výjimkou osob požívajících diplomatických imunit a výsad – příslušný orgán státní statistiky rodné číslo podle zásad vydaných Federálním statistickým úřadem*, jakož i § 28 odst. 1 téhož zákona.

Vedle uvedené kasační stížnosti stěžovatele byla soudu doručena i druhá verze kasační stížnosti z téhož dne, kterou zdejší soud považuje za doplnění kasační stížnosti. Z jejího obsahu je zřejmé, že na rozdíl od kasační stížnosti, která byla podána zástupkyní

stěžovatele, doplnění kasační stížnosti sepsal stěžovatel sám. V tomto podání rozšířil důvody pro podání kasační stížnosti i na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s. a nad rámec kasační stížnosti zdůraznil, že v dosavadních řízeních využil veškerých opravných prostředků vůči postupu Ministerstva vnitra jako orgánu příslušného ke správě ISEO. Následně polemizoval s úvahami a závěry krajského soudu, přičemž poukázal na dřívější řízení u Magistrátu města Ostravy, jakož i České správy sociálního zabezpečení. Odkazoval na početnou řadu zákonných ustanovení, zejména § 17e zákona o evidenci obyvatel (správní delikt neoprávněného využívání či nakládání s rodným číslem), ustanovení k povaze údajů v občanském průkazu, konkrétně § 1 a 3 zákona č. 75/1957 Sb., o občanských průkazech, zrušen k 1. 7. 2000, a § 2, 3, 6 a 14 zákona č. 328/1999 Sb., o občanských průkazech, ve znění pozdějších předpisů, jimiž byla dřívější úprava nahrazena, dále k povaze dokladů o rodném čísle na § 15 zákona o evidenci obyvatel, § 6 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 2002 (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb."), § 5, 6 a 7 vyhlášky č. 55/1976 Sb., o rodném čísle, zrušena k 1. 1. 2003, jakož i na § 58 odst. 3 zákona č. 301/2000 Sb., o matrikách, jménu a příjmení a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Opakovaně upozorňoval na trestněprávní rovinu porušení jeho práv ze strany jednotlivých orgánů státní správy včetně soudů a poukazoval na řadu ustanovení zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, zrušen k 1. 1. 2010. Napadal chybné převzetí údaje o jeho rodném čísle do ISEO (spuštěného k 1. 7. 2000), jakož i skutečnost, že druhé osobě s týmž rodným číslem bylo toto rodné číslo ponecháno a roku 1996 zapsáno do nově vydaného občanského průkazu, ačkoli v té době již bylo postaveno najisto, že toto rodné číslo náleží stěžovateli. Napadal právní povahu Dokladu o přidělení rodného čísla ze dne 26. 8. 2002 a zejména soupisového lístku Okresního národního výboru Bruntál z roku 1967. Zde akcentoval § 134 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.").

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 12. 3. 2010 toliko sdělil, že se rozhodl možnosti vyjádřit se k obsahu kasační stížnosti nevyužít, přičemž poukázal na své vyjádření k žalobě ze dne 2. 9. 2009, č. j. 14000-8589/2009-770. V tomto vyjádření vysvětlil, že k závěru, že u žalobce je v katastru nemovitostí evidováno chybné podlomení rodného čísla, dospěl v souvislosti s migrací dat do nového informačního systému katastru nemovitostí, v jehož rámci bylo prováděno sjednocování údajů o evidovaných osobách. Bylo zjištěno, že rodné číslo ve tvaru požadovaném žalobcem, tedy X, je v ISEO přiděleno jiné fyzické osobě, jmenovitě panu P. Z., bytem B. 25, P. 8, vlastníkovi nemovitostí v obci Praha, katastrální území Čimice, zapsaných na listu vlastnictví 101. Uvedení údaje o rodném čísle žalobce do souladu s ISEO bylo provedeno dne 4. 12. 2007, v rámci řízení sp. zn. Z 6132/2007-740. Ze spisové dokumentace se podává, že rodné číslo pana P. Z. bylo ověřeno Dokladem o přidělení rodného čísla ze dne 12. 8. 1996.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a že stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Zohlednil při tom právní názor, vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98,

publikován pod č. 625/2005 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná z: <www.nssoud.cz>), totiž *je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.*

Z obsahu kasační stížnosti se podává, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.*

Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že **kasační stížnost není důvodná**.

Nejvyšší správní soud nejprve konstatoval, že pouze menší část kasační stížnosti a jejího doplnění se vztahovala k důvodům, pro které stěžovatel napadal usnesení krajského soudu o odmítnutí jeho žaloby, když stěžovatel namítal, že opravné postupy ve smyslu § 85 s. ř. s., pro jejichž nevyužití krajský soud žalobu odmítl, se na jeho případ nevztahují. Většina jeho úvah však směřovala k vlastnímu meritu věci.

Nejvyšší správní soud neshledal uvedenou námitku důvodnou. Zdejší soud dospěl k závěru, že krajský soud v napadeném usnesení výstižně vyložil pojem a aplikaci institutu žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s. a následně na předmětnou věc řádně aplikoval ustanovení § 85 s. ř. s., podle něhož *žaloba je nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky nebo domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný*. Správně konstatoval, že žalobce se proti pro něj nepříznivému sdělení žalovaného nijak dále nebránil a bez dalšího podal projednávanou žalobu. Nevyčerpal, a ani se nepokusil o využití jakéhokoliv z právních prostředků postupu proti sdělení žalovaného, že oprava podlomení rodného čísla stěžovatele v katastru nemovitostí, *in concreto* na předmětném listu vlastnictví, není možná. Zvažovat by se přitom dal postup např. cestou podnětu k provedení přezkumného řízení ve smyslu § 94 odst. správního řádu, jakož i stížnosti proti postupu žalovaného ve smyslu § 175 správního řádu. Je přitom zejména třeba poukázat na skutečnost, že krajský soud stěžovatele usnesením ze dne 17. 9. 2009, č. j. 29 Ca 133/2009 – 48, výslovně vyzval k doložení, zda některý prostředek ochrany před nezákonným zásahem žalovaného využil či jeho využití alespoň zvažoval, na což stěžovatel reagoval sdělením ze dne 25. 9. 2009, z něhož vyplývá, že nikoliv, tedy že se stěžovatel proti postupu žalovaného nijak nebránil a bez dalšího přistoupil k podání žaloby.

Nad rámec odůvodnění podaného krajským soudem pak Nejvyšší správní soud znovu poukazuje na citované ustanovení § 85 s. ř. s. a konstatuje, že ochrany před postupem žalovaného, který stěžovatel hodnotí jako nezákonný, se stěžovatel měl především domáhat jinými právními prostředky v tom smyslu, že bylo nutno obrátit se na jiný orgán či orgány, které byly příslušné sjednat v dané věci nápravu. Z kasační stížnosti se přitom podává, že sám stěžovatel si je této skutečnosti vědom. Je totiž zjevné, že **žalovaný sám není oprávněn určovat rodná čísla osob zapsaných v katastru nemovitostí,**

nýbrž tato je nucen toliko přebírat, resp. sjednocovat s informačním systémem evidence obyvatel ISEO, jehož správcem je podle § 3 odst. 1 zákona o evidenci obyvatel Ministerstvo vnitra. To vyplývá mimo jiné z ustanovení § 32 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 26/2007 Sb., kterou se provádí zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů, (katastrální vyhláška), ve znění pozdějších předpisů, podle něhož *změna jména, popřípadě jmen, příjmení, rodného čísla a adresy místa trvalého pobytu fyzické osoby, která je v katastru vedena jako vlastník nebo jiný oprávněný, se v katastru provede na podkladě údajů získaných z informačního systému evidence obyvatel propojeného s informačním systémem katastru nemovitostí.* Poukázat lze rovněž na § 2 odst. 3 a 4 nařízení vlády č. 111/2001 Sb., o porovnávání a přejímání údajů katastru nemovitostí České republiky a evidence obyvatel, podle kterého *v případě zjištění nesouladu mezi základními identifikačními údaji obsaženými v katastru a údaji v evidenci obyvatel prověří správce katastru správnost údajů vedených v katastru. Zjistí-li správce katastru, že údaje v katastru jsou nesprávné, opraví je; zjistí-li, že údaje v katastru jsou správné, uvědomí o tom správce evidence obyvatel. V případě, že po prošetření došlo k odstranění nesouladu mezi údaji v katastru a údaji v evidenci obyvatel a je zřejmé, že údaje v katastru a v evidenci obyvatel se týkají stejné fyzické osoby, správce katastru údaje o této fyzické osobě převezme z evidence obyvatel, včetně sdílených údajů do katastru.* Postup žalovaného rovněž zcela odpovídal závěrům rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2009, č. j. 4 As 4/2008 – 95, publikován pod č. 1819/2009 Sb. NSS, v němž zdejší soud judikoval, že *výlučná informační hodnota údajů obsažených v registru rodných čísel (§ 13b zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel) znamená, že tyto údaje mají ze zákona přednost před údaji pocházejícími z jiných zdrojů, včetně veřejných listin.*

Stěžovatel se proto mohl a měl obrátit především na Ministerstvo vnitra jako správce ISEO, a to zejména v intencích ustanovení § 17b (*Ověřování rodného čísla*) či § 17c (*Osvědčování rodného čísla*) zákona o evidenci obyvatel, jak na to správně poukazoval krajský soud v rámci výkladu *obiter dictum*. Stěžovateli nelze přisvědčit, že postupy podle těchto ustanovení se vztahují na přidělení nového rodného čísla, když tyto jsou určeny právě pro případy nejasností ohledně rodných čísel již dříve přidělených. Zcela irelevantní je v této souvislosti tvrzení stěžovatele, že on sám nemá o přiděleném rodném čísle jakýchkoliv pochybností. Mimo Ministerstvo vnitra se žalobce mohl obrátit rovněž na Českou správu sociálního zabezpečení, z jejíž strany byl stěžovateli vydán Doklad o přidělení rodného čísla ze dne 26. 8. 2002, a to v intencích ustanovení § 7 písm. c) vyhlášky č. 55/1976 Sb., o rodném čísle, ve znění účinném do 31. 12. 2002, podle něhož *opravy a změny rodného čísla provádí u obyvatelů narozených do 31. prosince 1968 na území Československé socialistické republiky (...) Úřad důchodového zabezpečení v Praze prostřednictvím odboru sociálních věcí a zdravotnictví okresního (městského, obvodního) národního výboru příslušného podle místa narození, popř. trvalého pobytu občana.* Česká správa sociálního zabezpečení přitom s účinností ke dni 1. 9. 1990 na základě novelizace zákona č. 114/1988 Sb., o působnosti orgánů České socialistické republiky v sociálním zabezpečení, zákonem č. 210/1990 Sb., nahradila Úřad důchodového zabezpečení v Praze. V návaznosti na úpravu posledně citované vyhlášky lze konstatovat, že ustanovení zákona č. 21/1971 Sb., o jednotné soustavě sociálně ekonomických informací, ve znění účinném do 14. 6. 1995, nelze na předmětný případ aplikovat – jak požaduje stěžovatel – již proto,

že tento zákon vstoupil v účinnost teprve dne 1. 4. 1971. Tento zákon byl proveden právě citovanou vyhláškou č. 55/1976 Sb.

Na výše uvedeném závěru nic nemění skutečnost, že stěžovatel učinil svoji věc předmětem řady řízení u mnoha orgánů státní správy, mimo jiné i obou výše uvedených, jakož i předmětem opakovaného přezkumu ze strany soudů. Ze žaloby a další spisové dokumentace se podává, že postup České správy sociálního zabezpečení při vydání Dokladu o přidělení rodného čísla ze dne 26. 8. 2002 byl na základě žaloby stěžovatele přezkoumáván Městským soudem v Praze, přičemž žaloba byla odmítnuta usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2004, č. j. 11 Ca 55/2004 – 36, s odůvodněním, že doklad o přidělení rodného čísla není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. O jeho věci bylo rovněž opakovaně rozhodováno zdejším soudem, mimo jiné usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2009, č. j. Komp 3/2009 – 11, přezkoumaným odmítacím usnesením Ústavního soudu ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 18/09, usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. Komp 6/2008 – 14, přezkoumaným odmítacím usnesením Ústavního soudu ze dne 9. 7. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 12/09. Řízení ohledně podlomení rodného čísla stěžovatele má být vedeno rovněž u Evropského soudu pro lidská práva pod sp. zn. 15096/08.

Se samotnou hmotněprávní podstatou věci se zdejší soud nemohl zabývat, i přesto pro úplnost a nad rámec potřebného odůvodnění uvádí, že se jí v minulosti již opakovaně zabýval. Z řady rozhodnutí zdejšího soudu lze na tomto místě poukázat zejména na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2009, č. j. 4 As 4/2008 – 95, publikován pod č. 1819/2009 Sb. NSS, napadeného ústavní stížností stěžovatele, která byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2009, sp. zn. II. ÚS 888/09.

V návaznosti na posledně uvedený rozsudek pak byla celá věc velmi instruktivně vyložena v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2009, č. j. 4 Aps 4 2009 – 105, napadeném ústavní stížností stěžovatele, která byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2010, sp. zn. II. ÚS 2861/09, zdejší soud podrobněji vyložil: *Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud podotýká, že se případem stěžovatele již opakovaně zabýval, zejména v rozsudku ze dne 21. 1. 2009, č. j. 4 As 4/2008 - 95, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1819/2009, www.nssoud.cz, a v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 4 As 67/2008 - 50, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud shledal, že* ***podstata celého případu tkví v rodném čísle stěžovatele, resp. v tom, že stěžovateli byla v roce 1967 do rodného listu zapsána jiná koncovka rodného čísla než ta, pod kterou je veden v informačním systému evidence obyvatel. Nejvyšší správní soud zjistil, že při zápisu rodného čísla stěžovatele do jeho rodného listu došlo v roce 1967 k chybě v psaní a stěžovateli byla zapsána jiná koncovka, než mu ve skutečnosti byla přidělena.*** *Tato chyba se následně odrazila ve všech osobních dokladech, které byly stěžovateli na základě rodného listu vydány. V současné době technické prostředky umožňují správním orgánům přímé nahlížení do informačního systému evidence obyvatel, a proto byl zjištěn rozpor mezi koncovkou rodného čísla uváděnou stěžovatelem a koncovkou zapsanou v tomto systému.*

Podle názoru Nejvyššího správního soudu, vysloveného ve zmíněném rozsudku ze dne 21. 1. 2009, je třeba vycházet z toho, že podle § 13b odst. 5 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci

obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, jsou rodná čísla v registru rodných čísel vedena jako přehled dat s výlučnou informační hodnotou. Výlučná informační hodnota údajů obsažených v registru rodných čísel přitom znamená, že tyto údaje mají ze zákona přednost před údaji pocházejícími z jiných zdrojů, včetně veřejných listin. Správní orgány proto nemohly akceptovat stěžovatelem tvrzené rodné číslo, přestože bylo doloženo veřejnou listinou, a stěžovateli nemohly občanský průkaz, ani cestovní pas s tímto údajem vydat. Jejich postup Nejvyšší správní soud považoval za správný. Správní orgány rozhodující o vydání osobních dokladů musí striktně vycházet z údajů v registru rodných čísel; žaloba stěžovatele na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného by proto podle názoru Nejvyššího správního soudu nemohla být úspěšná. S tímto požadavkem by stěžovatel nemohl uspět ani u kompetentního orgánu (Ministerstvo vnitra), neboť nemůže mít shodné rodné číslo s jiným občanem České republiky. V dané situaci je právo stěžovatele slabší, protože jemu bylo toto rodné číslo do rodného listu zapsáno omylem. Tím ovšem podle názoru Nejvyššího správního soudu není dotčeno právo stěžovatele na případnou náhradu škody či újmy, která mu v důsledku chybného údaje v rodném listu vznikla.

Na základě výše uvedených důvodů se Nejvyšší správní soud plně ztotožnil se závěrem Krajského soudu v Brně, že stěžovatel nenaplnil podmínky přípustnosti žaloby podle § 85 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu